

စားတန်ခိုးရှင်၏ ဒဏ္ဍာရီ

ဦးချိုကိုးချောင်း မိုးကြိုးမြွေနဂါး

(စာစဉ်-၃၀) စာမြည်း

ဓားတန်ခိုးရှင်၏ ဒဏ္ဍာရီ

Book 29

Chapter 600

(လောကသုံးပါးတစ်ခွင် လေလွင့်ခြင်း)

အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း စီးဆင်းလို့ သွားခဲ့ပါပြီ။ မျက်စိတစ်မှိတ် အချိန်အတွင်းမှာပဲ နှစ်ဝက်လောက် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီလေ။

တိမ်တွေကိုတောင် ထိုးဖောက်သွားခဲ့တဲ့ တောင်ကြီးတွေ.... ဂျီနင်ဟာ တိမ်တိုက်ထက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ တောင်နံရံမှာ ချန်ရစ်ထားခဲ့တဲ့ ဓားသိုင်းကို ကြည့်နေမိခဲ့ပါတယ်။

"ရတနာ ငါးပါး ဓားသိုင်းက မိုးကောင်းကင် တာအိုကို တကယ်ပဲ ကျော်လွန်သွားတဲ့ ဓားသိုင်းပဲ... ငါ့မှာ နည်းနည်းလေးပဲ လိုတော့တာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယ အခန်းကို ငါမအောင်မြင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်"

နင်မျက်မှောင်ကြုတ် နေမိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဝက်လောက် အတွင်းမှာ တုန်းက... ဒုတိယ အခန်းကို အောင်မြင်လုနီးနီး အထိ ရောက်သွားခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ် ဖြစ်နေခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလို တန်ခိုးရပ်သွားတဲ့ ကိစ္စဟာ တန်ခိုးရှင်တွေအတွက် အရမ်းကို

ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ဒီလို အခြေအနေမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တန့်ရပ်သွားခဲ့ပြီးတော့ ရှေ့ဆက် မတိုးနိုင်တဲ့ လူတွေကလည်း အမြောက်အမြားကို ရှိနေခဲ့တယ်လေ။ အချိန်အကန့်အသတ် တစ်ခုတည်းက တန့်ခိုးရှင်တွေ အဆင့်တက်တာမှာ တန့်ရပ်မှုကို ကျော်ဖြတ်ဖို့ အတွက် မလုံလောက်သေးပါဘူး။ လူတိုင်းသာ အမြဲတမ်း တိုးတက်နေမယ်ဆိုရင်... ကောင်းကင် အင်မော်တယ် အားလုံးဟာလည်း အစစ်အမှန် အင်မော်တယ် ဖြစ်လာကြမှာ ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ နင့်အနေနဲ့ နောက်ဆုံး တန့်ရပ်နေမှုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတော့ ဓားတာအို တစ်ခုလုံးကို နားလည် သဘောပေါက် သွားခဲ့ရတာကလည်း နီဟီလမ် နယ်မြေမှာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တိတိ တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ ပါ။ ဒီမှာ ပဲ ဓားအင်အား ပထမအဆင့်ကို သူ့အောင်မြင် သွားခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း အရာရာဟာ သူ့အတွက် ဆက်တိုက်ဆိုသလို အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေခဲ့ပါတယ်။

"ဒီတစ်ခေါက် အဆင့်တက်ဖို့ က မလွယ်လောက်ဘူး။ ငါ ဘာလုပ်သင့်သလဲ..."

နင်မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်မိပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တော့... သူ့မှာ ကိုယ်ပွားတွေ အများကြီး ရှိနေလည်း မကူညီပေးနိုင်တော့ဘူးလေ။

"ဒီလိုပဲ အူကြောင်ကြောင် ရပ်နေလို့ တော့ ဘာမှ အကျိုးထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အောင်မြင်ဖို့ အတွက် ကံကြမ္မာနဲ့ ကံကောင်းမှု လိုအပ်သေးတယ်"

နင်လည်း စိတ်နဲ့ ဆက်သွယ် လိုက်ပါတော့တယ်။

"နိုင်းဖန်...."

ရွှစ်

အလင်းတန်း တစ်ခုဟာ တိမ်တိုက်အရှေ့ ကျဆင်း လာခဲ့ပါပြီ။ အင် ပါရီယာ နတ်ဘုရားကြီး နိုင်းဖန်လည်း တလေးတစားနဲ့ ပြောလာခဲ့ပါ တယ်။

"နန်းတော်ရှင်..."

"လောကသုံးပါးတစ်ခွင် ငါလျှောက်သွားမလို့ ..."

နင်ပြောလိုက်တာပါ။

"လောကသုံးပါးတစ်ခွင် လျှောက်သွားဖို့ ..."

နိုင်းဖန်လည်း ကြောင်အ သွားခဲ့တယ်လေ။ နင်ကို သူသေချာ ကြည့် နေမိပါတယ်။ အက်ကြောင်းမဲ့ဂိတ်ကို နင်က နောက်တစ်ကြိမ် အလစ်အ ငိုက် တိုက်ခိုက်ဦးမယ် သူထင်ထားမိခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒီကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူးပဲ...

"သွားကြစို့..."

နင်လည်း ဓားတန်ခိုးရှင် ကမ္ဘာကနေ နိုင်းဖန်ကို အတူခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

အမှောင်ထု ကမ္ဘာကြီး... နတ်ဘုရား ဘုရင်ဟာ သူ့ရဲ့ ရာဇပလ္လင်ကြီး ထက်မှာ ထိုင်နေလို့ နင်ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို သူချက်ချင်းပဲ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

"ဂျီနင်က ဓားတန်ခိုးရှင် ကမ္ဘာကနေ ထွက်ခွာသွားပြီပဲ.."

နတ်ဘုရား ဘုရင်လည်း သူ့ရဲ့ အစွမ်းထက်လှတဲ့ ပင်မစိတ်အာရုံကို ဖြန့်ကြက်လိုက်ပြီးတော့ နင်ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာကို ရှာဖွေ လို က်ပါတော့တယ်။

"ကျားစွယ် အဓိက ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် သူရောက်သွားခဲ့ပြီပဲ..."

အကြိမ်များ စွာ ရှုံးနိမ့်မှုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရခဲ့အတွက်.. အက်ကြောင်းမဲ့ဂိတ်လည်း အသင့်ပြင်လို့ ထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူတို့ အနေနဲ့ ဒီလို ထောင်ချောက်ထဲ နှစ်ခါ ဆက်တိုက် ကျသွားစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။

ကျားစွယ် ကမ္ဘာကြီး...

သစ်သားလှေကလေး တစ်စင်းဟာ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခွင် မျောလို့ နေပါတယ်။ သစ်သားလှေကလေး အထက်မှာ တော့.. တစ်ကိုယ်တည်း အရက်သောက်လို့ နေတဲ့ ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးတစ်ဦး ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ သူနံဘေးမှာ တော့.. လေးစားမှု အပြည့်နဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ကတုံးအဘိုးကြီးတစ်ဦး...

"ဒီကျားစွယ်ကမ္ဘာကို မဟာအင်မော်တယ် ကျားစွယ်က ပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ... ကမ္ဘာဦးခေတ်တုန်းက သူဟာ ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပဲ အရမ်းကို ထင်ရှားလာခဲ့တယ်။ ဒီခေတ်ကြီးကို အဆုံးသတ် သွားစေခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲထဲမှာ လည်း သူကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ကိုယ်တည်း ခရီးသွားရတာကို နှစ်သက်ပြီးတော့ တပည့်တွေကို လက်ခံဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ သူ့အနောက်ပါး လိုက်ပါလိုတဲ့ အင်ပါရီယာ နတ်ဘုရားက

လည်း နှစ်ဦးတောင် ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ သူက လောကသုံးပါးရဲ့ တော်တော်ကို အစွမ်းထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးလေ"

ရှုအင်ပါရီယာ ပြည့်ရှင်ဟာ သူ့နောက်လိုက် နောက်ပါ အင်အားကို အားကိုးပြီးတော့ တော်ဝင်ရှုကို ပေါင်းစည်း သွားစေခဲ့ပါတယ်။ မဟာအင်မော်တယ် ကျားစွယ်ကတော့ သူတစ်ဦးတည်း စွမ်းအားပေါ်သာ မှီခို အားထားခဲ့သူပါ။

"ကောင်းကင်ဘုံကို အပြစ်ပေးသူကို ငါအသုံးမပြုဘူးဆိုရင်.. ငါဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ သူ့ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

နင်လည်း ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ လောကသုံးပါး တစ်ခွင်မှာ အင်ပါရီယာ နတ်ဘုရားတွေ အစစ်အမှန် အင်မော်တယ်တွေ အများကြီးကို ရှိနေခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ အစွမ်းအထက်ဆုံး သူတွေမှာ ဆိုရင်.. ကောင်းကင်ဘုံကို အပြစ်ပေးသူနဲ့ ယှဉ်လို့ ရတဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဝင်္ကပါတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားကြပြီးသားပါ။ ဒီအချက်ကို တွက်ပြီး ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ နင်ထက် ပိုပြီး စွမ်းတဲ့ သူက မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးချင်းစီ တိုက်ခိုက်ကြမယ် ဆိုရင်တော့ နင်ထက် ပိုပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျောင်းတော်ဖြစ်တဲ့ အတွင်းစိတ် နှလုံးသား တောင်မှာ ဆိုရင်လည်း .. သူ့ထက် ပိုပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကိုတွေ ရှိနေကြတုန်းပဲလေ။

နှင်းနီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလူ၊ အင်မော်တယ် ကျားစွယ်.. စသည် ဖြင့်.. သူတို့ တွေဟာ အစစ်အမှန် နတ်ဘုရားနဲ့ တာအိုဖခင်ကြီး ဖြစ်လာဖို့ လက်တစ်ကမ်းသာ လိုတော့သူတွေပါ။ တာအိုနဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို ပြောမယ်ဆိုရင် သူတို့ တွေက နင်ထက် နည်းနည်းတောင် ပိုပြီးတော့ အစွမ်းထက် ပါလိမ့်မယ်။ နင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအချက်တွေကို ဝန်ခံရမှာ ပါ။ သူ့အ

နေနဲ့ အချိန်အကြာကြီး မကျင့်ကြံရသေးတဲ့ အပြင်ကို သူ့ရဲ့ စိတ်အာရုံက လည်း ဓားအင်အားနဲ့ နှလုံးသား အင်အားကိုပဲ အာရုံ စိုက်ထားခဲ့တယ် လေ။ ပြောရရင် ဒီလို မုန်တိုင်းကြီးရဲ့ အလယ်မှာ တာအိုတွေ အများကြီး ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ သူအချိန် မပေးနိုင်သေးပါဘူး။

"နန်းတော်ရှင်... အက်ကြောင်းမဲ့ဂိတ်ကို သတိထားပါ..."

နိုင်ဖန်လည်း စိတ်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ ..."

နင်ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ ကျားစွယ် ကမ္ဘာကြီးထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့တာနဲ့ နင်က သူ့ရဲ့ နှလုံးသား အင်အားနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်ပြီ လေ။

"အက်ကြောင်းမဲ့ဂိတ်က အရမ်းကို သတိထားနေတယ်။ ဓားတန်ခိုး ရှင် ကမ္ဘာမှာ ငါရှိနေတုန်းကလည်း ပင်မစိတ်အာရုံကို ဖြန့်ကြက်ပြီး တော့ ငါ့ကို ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ ငါထွက်လာတာကို သူတို့ ချက်ချင်း သိသွားမှာ ပဲ.. ကျားစွယ်ကမ္ဘာမှာ အက်ကြောင်းမဲ့ဂိတ်ရဲ့ ဌာနချုပ် အချို့ရှိနေပေမဲ့လည်း တစ်ခုတည်းကသာ အင်ပါရီယာ နတ်ဘုရားနဲ့ အစစ်အမှန် အင်မော်တယ်တွေရဲ့ ဌာနချုပ်.... ဒီ အခြေစိုက်စခန်းမှာ စုစုပေါင်း ဆယ့်ကိုးဦး ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အကုန်လုံး စုဝေးနေကြပြီး လောက်ပြီ..... ဒီ အင်ပါရီယာ နတ်ဘုရားနဲ့ အစစ်အမှန် အင်မော်တယ် ဆယ့်ကိုးဦးသာ အကာအကွယ် ဝင်ပါထဲမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်.. ငါ့အနေနဲ့ သူတို့ အထဲကို ဘယ်လိုမှ ထိုးဖောက်ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

နင်လည်း ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပါတော့တယ်။

သူနဲ့လုံးသားထဲမှာ တော့ နင်သက်ပြင်းချ လိုက်မိပြီလေ။ ပထမဆုံး အလစ်အငိုက် ဝင်တိုက်ခိုက်တာမှ သူ့အောင်မြင်ခဲ့ပေမဲ့လည်း .. အခု တော့ ခက်ခဲလာခဲ့ပါပြီ။

"လာခဲ့စမ်းပါ.. လာခဲ့စမ်းပါ..."

"ဘာလဲ.. မောသွားပြီလား.. မင်းဒီလောက်ပဲ အားရှိတာလား..."

"လာစမ်းပါကွ.."

အဝေးက အသံတွေကို ကြားနေခဲ့ရပါတယ်။

နင်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိလို့ ပါ။ မြစ်ကမ်းလေး နံဘေးက ရွာက လေး တစ်ရွာကို သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရွာသားတွေက မြစ်လေး ကို အမှီပြုပြီး အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှု ပြုကြသူတွေပါ။ ရွာထဲမှာ တော့ သားမွေးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ဦးက လူငယ်လေး တစ်ဦးကို ဓားသိုင်း သင်ကြားပေးနေတာ ပါ။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးက ဆက်တိုက်ကို အော်ပြောလို့ နေပါတယ်။

"လာခဲ့စမ်းပါ.. အားထည့်.. ဟုတ်ပြီ.. ဉာဏ်ကို လွှာသုံး... မင်းရဲ့ ဓား သိုင်းက ပိုပြီးတော့ အားပြင်းဖို့ လိုသလို .. တိကျဖို့ လည်း လိုအပ်တယ်။ တခြားအရာတွေ အားလုံးက ဘာမှ ကို အသုံးမဝင်တဲ့ အရာတွေ..."

ဝုန်း

လူငယ်လေးက ဓားနဲ့ ခုတ် လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပဲအဝေးကို လွှင့်စဉ် သွားခဲ့ရတာပါ။ မြေပြင်ထက်ကို ကျတဲ့ အခါမှာ တော့.. ချက်ချင်း ပဲ ဟန်ချက်ကို ထိန်းလိုက်ပြီး ခုန်ထလိုက်ပါတော့တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့အရှေ့ကို ပြေးဝင်သွားခဲ့ပြီလေ။

သူတို့ တွေ တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်လိုက်တိုင်းမှာ သူပဲ တစ်ကြိမ်အနောက်
ကို လွင့်စဉ်သွားခဲ့ရ စမြဲပါ။ သူအနောက်ကို လွင့်စဉ်ပြီး ပြုတ်ကျလာတို
င်းမှာ ပဲ.. ချက်ချင်းကို ပြန်ထလာခဲ့ပါတယ်။ အချိန်တိုင်းမှာ ပဲ လူကြီးက
သူ့ကို မခံချင်အောင် ပြောနေခဲ့လို့ ပါ။

နင်လည်း လှေကလေး အထက်ကနေ ကြည့်လို့ နေခဲ့မိပါတယ်။ ဒီ
လူငယ်လေးနဲ့ လူကြီးတို့ က သားအဖလိုပဲလေ။ ဒီမြင်ကွင်းကြောင့် နင်
လည်း သူ့ရဲ့ ဖခင်ဂျီရီချွမ်ကို သတိရသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီလူကြီးထက် စာရ
င်တော့ သူ့အဖေရဲ့ ဓားသိုင်းပို အဆင့်မြင့်မှာ ပေါ့လေ...

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးက နင်ရဲ့ ဖခင်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်
ကို အစွမ်းထက် ပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူက ဇီဖူအဆင့်
ရောက်နေခဲ့ပြီး ဖြစ်လို့ လေ။ သူ့ဓားသိုင်းက ရီချွမ်ထက် အဆင့်နည်းန
ည်း နိမ့်နေခဲ့တာ တစ်ခုပဲ ကွာခြားတော့တာပါ။

"အင်း.. ဒါက သာမန် ရွာကလေးတစ်ရွာပဲ.. ဒါပေမဲ့ ဒီလူက ဇီဖူတန်
ခိုးရှင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ... ကြည့်ရတာ သူ့သားကို ဒီခေါ်လာခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မ
ယ်"

နင် ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

"တကယ်လို့ များ ..."

"အဖေသာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင် နေဦးမယ်ဆိုရင်... အဖေနဲ့ အတူ
ငါလည်း ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်နိုင်ဦးမှာ ပဲ.. ဘယ်လောက်တောင် ကြည်နူး
ဖို့ ကောင်းလိုက်မလဲ..."

ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပဲ နင်မတ်တတ်ထရပ် လိုက်မိပါတယ်။

"နန်းတော်ရှင်..."

နိုင်ဖန် အော်ခေါ်လာခဲ့တာပါ။

နင်လည်း ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ပြီလေ။

ဝှစ်

လူငယ်လေးနဲ့ လူကြီးနံဘေးမှာ နင်ပြန်လည်ပြီးတော့
ပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။

ပုဖန်းလည်း ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်
လေးကို တအံ့တဩ ကြည့်လို့ နေမိပါတယ်။ သူ့သားနဲ့ ဓားသိုင်း လေ့ကျ
င့်နေပေမဲ့လည်း ဇီဖူတန်ခိုးရှင် ဖြစ်တာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပြတ်
သတိထားနေခဲ့ပါတယ်။ ကီလိုမီတာ တော်တော်များများ အကွာမှာ သစ်
သားလှေကလေး တစ်စင်း ရှိနေခဲ့ပြီးတော့ သစ်သားလှေ ကလေးဟာ
မြစ်ပြင်ထက်မှာ မျောပါလို့ နေပြီး .. လူငယ်လေး တစ်ဦးကလည်း အရ
က်သောက် နေခဲ့တာကို သူတွေ့ခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့.. ဒီလူငယ်လေးက
ဗြုန်းဆို သူနံဘေးရောက်လာတဲ့ အခါမှာ တော့....

"ဘာစွမ်းအင်လှိုင်းမှ မထွက်ပေါ်လာဘူး.. ဒါက တည်နေရာ
ရွှေ့ပြောင်းပို့ဆောင်ခြင်း မဟုတ်ဘူး ..."

ပုဖန်းက ဇီဖူတန်ခိုးရှင် ဖြစ်ပေမဲ့လည်း သူက
မဟာကျောင်းတော်ကြီး တစ်ခုက တပည့်ပါ။

"သူက အမြန်နှုန်း တစ်ခုတည်းကို အသုံးပြုပြီးတော့ ဒီကို ချက်ချင်း

ရောက်လာခဲ့တာ.. ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လေထုဟာလည်း အရမ်းကို ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုအစွမ်းမျိုး.. မူလတာအို တန်ခိုးရှင်မှာ တောင် ဒီလို အစွမ်းမျိုး မရှိတာ သေချာတယ်"

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ.."

သဲနွံတွေ ပေကျံနေတဲ့ လူငယ်လေးက နင်ကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ယွန်းအာ..."

ပုဖန်း အော်ဟောက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ လူငယ်လေး တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပြီး အသံတောင် မပြုရဲတော့ပါဘူး။

နင်က လူကြီးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီးတော့...

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ .. ငါက မင်းနဲ့ ဓားသိုင်း လာပြိုင်တာလေ"

"လာပြိုင်တာ..."

ပုဖန်း ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိအောင်ကို ဖြစ်သွားပါတော့တယ် ။ လာနောက်နေတာလား..

"လာခဲ့လေ"

နင်ပြောလိုက်တာပါ။

ပုဖန်းလည်း မနာခံပဲ မနေဝံ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ လက်ညှိုးတစ်ချက် တောက်ချက်ဟာ သူပျောက်ကွယ် သွားနိုင်တယ်လေ။ ချက်ချင်းပဲ အတွေးအားလုံးကို ဖျောက်လိုက်ပြီးတော့ ဓားသိုင်းမှာ ပဲ အာရုံစိုက် ထားလိုက်ပါတော့တယ်။

"သတိထားပါခင်ဗျာ.."

ဓားကြီးတစ်ချောင်းဟာ ပုဖန်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီလေ။

နင်လည်း သူ့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ဓားရှည် နှစ်ချောင်းဟာ သူ့အရှေ့မှာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီဓားရှည် တွေကို သဘာဝ စွမ်းအင်တွေ ကနေ နင်ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းထားခဲ့တာ လေ။ သူ့ရဲ့ လက်ရှိ အဆင့်မှာ တော့ သာမန် ဖန်တီးထားတဲ့ ဓားတွေ ဟာ မော်တယ်အဆင့် ဓားတွေထက် ပိုပြီးမာကျောနေခဲ့ပါပြီ။

ဒါကိုမြင်လိုက်တော့ ပုဖန်းလည်း ပိုပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားပါ တော့တယ်။

"ဒီဆရာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ လာကစားနေရတာလဲ.."

ဒါပေမဲ့ သူမတို့ဆိုင်းရဲခဲ့ပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ဇီဖူ ကိစ္စမ်းအင်ကို အသုံး ချ လိုက်ပြီးတော့ ဓားကြီးနဲ့ နင်ကို ပိုင်ချလိုက်ပြီလေ။

ခလွမ်း

နင်ရဲ့ ဓားနှစ်လက်ဟာ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေစီးကြောင်း တစ်ခုအလား ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆက်တိုက်ကိုပဲ သူ့ခုခံ ကာကွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ အနောက်ကို သူ့အမြဲတမ်း လွင့်စဉ်သွားခဲ့မြဲပါ။ ပြောရရင်... မြေပြင်ထက် သူကျလာခဲ့ရင် တောင်မှ အနောက်ကို နောက်ထပ် သုံးလေးလှမ်းလောက် လှမ်းဆုတ် သွားခဲ့ရတယ်လေ။

"အဖေက ဒီ ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်ကို တော်တော် ကြောက်ရွံ့နေပုံ ရ နေပါလား.. ဒါပေမဲ့ သူက ဒီလောက်တောင် အားနည်းတဲ့ ဟာကို..."

ပေကျံနေတဲ့ လူငယ်လေးလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေခဲ့မိပါတယ်။

"ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ.."

ပုဖန်းလည်း မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့လို့ ပါ။

နင်ကတော့ ပြုံးရင်း တွေးတောပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ဟိုတျန်အဆင့် အင်အားကို အသုံးပြုပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ ဓားသိုင်းကို ထုတ်သုံးတဲ့ အခါမှာ ... ဇီဖူတန်ခိုးရှင်ရဲ့ မှော်ရတနာကိုတောင် ခုခံရခက်နေခဲ့ပါလား...."

သူက မကြားရတဲ့ မန္တန်တွေကိုလည်း အသုံးမပြုထားတဲ့ အတွက် ပုဖန်းက သူပြောသမျှ အားလုံးကို ကြားနေခဲ့ရပါတယ်။ ပုဖန်းလည်း ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။ ဒီလူက ဟိုတျန်အဆင့် အင်အားကို အသုံးပြုပြီးတော့ ဇီဖူတန်ခိုးရှင်ရဲ့ မှော်ရတနာကို ခုခံကာကွယ်တယ်တဲ့လား..

ဟိုတျန်၊ ဇင်တျန်၊ ဇီဖူ...

အဆင့်တိုင်းရဲ့ ကွာခြားချက်ဟာ မိုးနဲ့ မြေလိုပါ။

"ဆက်မယ်လေ"

နင်ညွှန်ကြား လိုက်ပါတယ်။

ပုဖန်းလည်း မနာခံပဲ မနေဝံ့ခဲ့ပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ နောက်ထပ် သူတိုက်ခိုက် လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဓားကြီးကို ဇီဖူကီနဲ့ ထိန်းချုပ် ထားသလိုပဲ သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ဟာလည်း အလွန်ကို ပြင်းထန် ရက်စက်လွန်း ခဲ့ပါတယ်။ နင်ရဲ့ ဓားသိုင်းကလည်း ရိုးရှင်းပုံ ရပေမဲ့.... ဓားရဲ့ အမြဲတေ အနှစ်သာရတွေ ပါဝင်နေခဲ့တယ်လေ။ ပြောရရင် နင်က ဓားအင်အားကို ထုတ်သုံး လိုက်နိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အသုံးပြုလိုက်ရင် ဆက်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း နင်က သူ့ရဲ့ အစွမ်းအားလုံးကို သိမ်းဆည်း ထားခဲ့ပြီး

တော့ ဟိုကျန်အဆင့် အင်အားသာ ရှိနေအောင် ထိန်းချုပ် ထားခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဓားရဲ့ အမြန်နှုန်းဟာ တော်တော်ကို ကျဆင်းသွားခဲ့ပြီလေ။

သူ့ရဲ့ ဓားချက်တွေဟာ နှေးကွေးပြီးတော့ အားနည်း နေခဲ့ပါပြီ။ သူ့အနေနဲ့ ဓားသိုင်းကိုသာ အားကိုးပြီးတော့ ခုခံကာကွယ် နေခဲ့ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ရန်သူကလည်း ဇီဖူတန်ခိုးရှင် ဖြစ်နေလို့ သာ တော်ပါသေးတယ်။ နင်ရဲ့ ဓားသိုင်းကို နားလည်တဲ့ ဉာဏ်အလင်းဟာလည်း ရန်သူထက်ကို အဆများစွာ မြင့်မားနေခဲ့တယ်လေ။

"ငါဒီလိုလုပ်လိုက်တာကြောင့်.. တကယ်ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့မိဘူး..."

ဒီလိုမျိုးကို နင်တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဖူးခဲ့ဘူးလေ။ သူ့ကိုယ်သူ ဟိုကျန်အဆင့်မှာ သာ ကန့်သတ် ထားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရန်သူရဲ့ ဓားကြီးဟာလည်း အမြန်နှုန်းကော အင်အားမှာ ပါ သူ့ထက် အဆများစွာကို သာလွန်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း နင်ဟာ အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ခုခံရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတယ်။

သူတဖြည်းဖြည်း တိုးတက်မှုတွေ ရှိလာခဲ့တယ်လို့ ခံစားမိနေရပါတယ်။

မှန်ကန်တဲ့ လမ်းစဉ်ကို သူရှာတွေ့သွားခဲ့ပြီလေ။ ဒီလမ်းစဉ်ကနေပဲ တန့်ရပ်မှုကို ဖောက်ထွက်ပြီးတော့ ပိုပြီးမြင့်မားတဲ့ အဆင့်ကို သူလျှောက်လှမ်းလို့ ရတော့မှာ ပါ။

"ဘယ်လောက်တောင်မှ အစွမ်းထက်လိုက်လဲ... ဓားသိုင်းတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အံ့မခန်း ဖြစ်နေရတာလဲ... ဒါ.. ဒါ တကယ့်

ကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ..."

ပုဖန်းလည်း သူ့ရဲ့ အစွမ်းအထက်ဆုံးသော ဓားသိုင်းတွေကို အသုံးပြုနေခဲ့ပါတယ်။ ပြောရရင် ပိုပြီးတော့ တွေ့မြင်ရခဲ့တဲ့ ဓားပျံဓားသိုင်းကိုတောင် သူထုတ်သုံး လာခဲ့ပြီလေ။ ဒီနည်းကို အသုံးပြုမှာ သာ သူ့အရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ လူငယ်လေးက ပိုပြီးတော့ လေးနက် ဆန်းကြယ်တဲ့ ဓားသိုင်းတွေကို အသုံးပြုလာမှာ လေ။

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးရဲ့ ဓားသိုင်းကြောင့် သူ့အမြင်တွေ ကျယ်သွားခဲ့ပါပြီ။ စကြဝဠာအသစ် တစ်ခုဟာ သူ့အရှေ့မှာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သလိုပါ။ ဓားကို ဒီလို နည်းလမ်းမျိုး အသုံးပြုလို့ ရတယ် ဆိုတာကို ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ သူမြင်သွားခဲ့ရတာလေ။

နင်ကလည်း ဟိုကျန်အဆင့် အင်အားနဲ့ အမြန်နှုန်းကိုသာ အသုံးပြုထားတာ ဖြစ်လို့ ဇီဖူအဆင့်ဖြစ်တဲ့ ပုဖန်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်တွေ့နိုင်ခဲ့တာပါ။ သူရှင်းရှင်းလင်းလင်းကို မြင်တွေ့နိုင်ခဲ့ပေမဲ့လည်း .. ဒီဓားသိုင်းတွေရဲ့ အငွေ့အသက် တည်ရှိနေမှုဟာ တကယ့်ကို မှော်ဆန်နေခဲ့ပါတယ်။ အရိုးရှင်းဆုံးသော ဓားသိုင်းကွက်တွေ တောင်မှ ... အရမ်းကို လေးနက်ဆန်းကြယ် နေခဲ့ပြီလေ။ ပုဖန်းဟာ နားလည်နိုင်သမျှ နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်းနဲ့ မပြတ်ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက် နေခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီမှာ ပဲ သူ့ရဲ့ ဉာဏ်အလင်းဟာလည်း မရပ်မနားကို တိုးတက်လာနေတာ သိလိုက်ရပါပြီ။

"ကမ္မကံကောင်းခြင်း.. မဟာကမ္မ ကံကောင်းခြင်း"

"ငါ.. ပုဖန်း... ငါ့သားလေးနဲ့ အတူ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မထင်မှတ်ပဲ တကယ့် ကံကောင်းမှုကို ရရှိခဲ့ပြီ။ ဓားတာအို..."

ငါ... ဓားတာအိုလမ်းပေါ် ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ပိုပြီးမြင့်မားတဲ့ ဉာဏ်အလင်းကို ငါရရှိနိုင်တော့မယ်။ ဝမ်းရှင်းသူတော်စင် ဖြစ်လာဖို့ ဆိုတာ သိပ်မကြာတော့သလို.. မူလတာအို တန်ခိုးရှင်တောင်မှ အချိန်တိုလေး အတွင်း ငါဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့... ငါပြန်လာခဲ့မယ်။ ငါ့ရဲ့ ကောင်မလေးကို ကယ်တင်ရမယ်။ ငါ.... ငါ..."

ပုဖန်း အရမ်းကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင် နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ အတွေးအားလုံးကို သူဖြတ်တောက် လိုက်ပါတယ်။

နင်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ တစ်ခုတည်းကိုပဲ သူအာရုံစူးစိုက် ထားခဲ့တယ်လေ။ ဒီအချိန် အတွင်းမှာ ပဲ နင်ရဲ့ ဓားကွက် အချို့ကိုလည်း သူမှတ်သားထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေအားလုံးက သာမန်ပဲ နင်ထုတ်သုံးလိုက်တာ ဖြစ်ပေမဲ့လည်း .. ပုဖန်းအတွက်ကတော့ ကောင်းကင်ထက်ကို မာန်ဝင့်စွာ ပျံတက်သွားခဲ့တဲ့ နတ်မြင်းပျံအလား ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဓားသိုင်းကွက်တိုင်းက အရမ်းကို လေးနက်ဆန်းကြယ် နေခဲ့တယ်လေ။

နင်ဟာလည်း ဓားတာအို လမ်းစဉ်ရဲ့ ပြိုင်စံရှားတဲ့ ပါရမီရှင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အောင်မြင်လို့ လည်း သွားခဲ့သူပါ။ အခုအချိန်မှာ တော့.. သူ့ရဲ့ အခြေခံဟာ မိုးကောင်းကင် တာအိုရဲ့ ကန့်သတ်မှုကနေ ကျော်လွန်သွားနိုင်တဲ့ ရတနာငါးပါး ဓားသိုင်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။ ဓားသိုင်းကို လေ့ကျင့်သူ တစ်ဦးအတွက်တော့... နင်ရဲ့ ဉာဏ်အလင်း အစိတ်အပိုင်း အစလေး တစ်ခုဟာ အကန့်အသတ်မဲ့ကို အကျိုးကျေးဇူး ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

"ဖြစ်နိုင်တာက.. ဖြစ်နိုင်တာက ဓားရဲ့ တကယ့် အမြုတေ အနှစ်သာရပဲ... နှလုံးသား အင်အားကို မေ့ထားလိုက်ဦး.. ဓားအင်အားကိုလည်း မေ့ထားလိုက်ဦး.... အပြင်ဘက်ကနေ ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ အင်အားနဲ့ စွမ်းအား အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ဦး... ဒီတော့မှ သာ အစစ်အမှန် ဓား

အမြဲတေဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတာကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်။ ရတနာငါးပါး
ဓားသိုင်းဟာ ဓားရဲ့ အမြဲတေဆီကို ရောက်အောင် လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်
ပေးနိုင်တဲ့ ဓားသိုင်းပဲ... ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့က စပြီးတော့..
လောကသုံးပါးတစ်ခွင် ငါလေလွင့် သွားလာနေတော့မယ်။ မရေမတွက်
နိုင်တဲ့ လူတွေနဲ့ ဓားသိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်"

အလင်းတန်း တစ်ခုဟာ နင်အပေါ် ထိုးကျလာခဲ့တဲ့ အလား... နင်လ
ည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

Chapter 600 ပြီးပါပြီ။
ဆက်ပါဦးမည်။

ဓားတန်ခိုးရှင်၏ ဒဏ္ဍာရီ

Book 30

Chapter 601

(လောကတစ်ခွင် လှည့်လည် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်း)

ပုဖန်းနဲ့ ဂျီနင်တို့ တွေ တစ်ရက်နဲ့ တစ်ညတိတိကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အင်ပါရီယာ နတ်ဘုရားကြီး နိုင်းဖန်က ဒီနယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို အပြင်လောက ကနေ လုံးဝ ခွဲထုတ်ထားခဲ့ လိုက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း ရွာထဲက သာမန် လူတွေဟာ တိုက်ပွဲကို မမြင်တွေ့နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး... တွေ့မြင်နိုင်သူဆိုလို့ နိုင်းဖန်နဲ့ ရွှံ့နွံတွေ ပေကျံနေတဲ့ လူငယ်လေးသာ ရှိလို့ ပါ။

ဟောဟဲ.. ဟောဟဲ.. ဟောဟဲ... ပုဖန်းရဲ့ မျက်နှာ ဖြူရော်ပြီးတော့ အမောလည်း ဖောက်နေခဲ့ပါပြီ။

သူ့အနေနဲ့ အစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီလေ။ သူ့ရဲ့ ဇီဖူထဲက ကိစ္စမ်းအင်ဟာလည်း ကုန်ခန်းသွားခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ။ ဝိညာဉ် ဆေးလုံးတွေကို သောက်သုံးပြီးတော့ ဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်နေခဲ့တာပါ။ နောက်ဆုံး ဆေးလုံးကို စတင် သောက်သုံးခဲ့ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့ သူတကယ်ကို ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။ ဒီဝိညာဉ် ဆေးလုံးတွေဟာ အခုလို လူထူးဆန်း ဆရာကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခွင့် ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်နဲ့ နှိုင်း

ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာမှ ကို အဖိုးမတန်တော့ပါဘူး။ ဒါက အရမ်းကို ကြီးမားလွန်းလှတဲ့ ကံကောင်းခြင်းကြီး တစ်ခုပဲလေ။ သူ့အနေနဲ့ ပိုပြီးတော့ အချိန်ကြာကြာ တိုက်ခိုက်ချင် နေခဲ့တာပါ။

"ကောင်းပြီလေ။ မင်းလည်း နားလိုက်ပါတော့"

နင်ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူ့ပြိုင်ဘက်ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ တဖြည်းဖြည်း အားပျော့ပြီးတော့ ကိစ္စမ်းအင်တွေ ကုန်ခန်းလာတာကို သူသိနေပါတယ်။

ပုဖန်းလည်း ရပ်တန့် လိုက်ရပါပြီ။

"ရော့.. မင်းရဲ့ ကိစ္စမ်းအင် ဖြည့်ဖို့ အတွက် ဝိညာဉ်ဆေးလုံးတွေ..."

နင်လည်း ဝိညာဉ်ဆေးလုံး တစ်ပုလင်းကို ပစ်ပေးလိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ပုဖန်းလည်း မြန်မြန်ပဲ ပုလင်းကို လက်ခံလိုက်တယ်လေ။ ပုလင်းကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့.. အရမ်းကို ပျော်ရွှင်သွားခဲ့ပါပြီ။

မိုးနတ်မင်းရေ... မူလတာအို တန်ခိုးရှင်တောင်မှ ဒီလောက် များပြားတဲ့ ဆေးလုံးတွေ မထုတ်ပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သူမသိတဲ့ အချက်ကတော့ ဒါတွေက လောကစစ်ပွဲထဲမှာ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အင်မော်တယ်တွေ ဖင်းဂျေတွေကို နင်သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ရရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကိုပါ။ အဲဒီ အချိန်တုန်းကဆို မျက်နှာဖြူ ရေနဂါးကြီး တစ်ကောင်ကို သတ်လိုက်ရင် လွတ်မြောက် အင်မော်တယ် သိန်းနဲ့ ချီပြီးတော့ သေဆုံးသွားခဲ့တာပဲလေ။ သူတို့ အားလုံးကလည်း ပစ္စည်းတွေ အမြောက်အမြား သယ်ဆောင် ထားခဲ့ကြသူတွေပါ။ နင်က လွတ်မြောက် အင်မော်တယ် တစ်ဦးဆီက ရခဲ့တဲ့ ပုလင်းလေး တစ်လုံးကို ပစ်ပေးလိုက်ရုံပဲလေ။ ဇီဖူတန်ခိုးရှင်ကလေး ပုဖန်းအတွက်ကတော့... ဒါတွေက ဘယ်လောက်ထိတောင် တန်ဖိုးကြီးမား နေလိုက်မလဲ... ပုဖန်းလည်း အ

ရမ်းကို အူမြူးပျော်ရွှင် သွားခဲ့ပါပြီ။

"ဆရာကြီး ခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဆက်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက် ပေးနိုင်ပါ သေးတယ် ခင်ဗျာ..."

ပုဖန်းလည်း မြန်မြန်ပဲ ပြောလာခဲ့ပါတယ်။

"အင်း.. ရပြီ..."

နင်လည်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုလိုက်ပြီးတော့

"နိုင်ငံဖန် သွားကြစို့..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ နန်းတော်ရှင် ခင်ဗျာ..."

နိုင်ငံဖန်လည်း တလေးတစား ပြောလာခဲ့ပါတယ်။

၄၈

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးနဲ့ ကတုံးအဘိုးအိုတို့ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ ကြပါပြီ။

"ဒါပေမဲ့... ဒါပေ..."

ပုဖန်း အရမ်းကို စိတ်အားထက်သန် နေခဲ့တာပါ။ ဒီဆေးပုလင်းက မူလတာအို တန်ခိုးရှင် တစ်ဦးရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုနဲ့ ညီမျှနေတယ်လေ။ ဒါတွေကတော့ သူ့အတွက် အသုံးပြုဖို့ လိုအပ်လာမဲ့ ကုန်ကြမ်း ပစ္စည်း တွေ ဖြစ်လာမှာ ဖြစ်ပြီးတော့ မှတ်သားထားခဲ့တဲ့ ဓားသိုင်းကတော့ အင် မော်တယ် လမ်းပေါ်ကို ရောက်တဲ့ အထိ လမ်းပြပေးမဲ့ မီးအိမ်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒီလမ်းစဉ်ကို ပိုပြီးဝေးဝေး သူလျှောက်လှမ်း နိုင် တော့မှာ ဖြစ်ပြီးတော့ အိပ်မက်တွေလည်း လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်လာပါတော့မယ်။

"အဖေ..."

ရွှေတွေ ပေနေတဲ့ လူငယ်လေးက ပုဖန်းကို ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

"အိမ်ကို ပြန်ကြစို့..."

ပုဖန်းလည်း မြန်မြန်ပြော လိုက်ပါတယ်။ သူ့သားကို ဆွဲခေါ်ပြီးတော့ ရွာထဲက အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ပြီလေ။ တိုက်ပွဲမှာ မှတ်သားထားခဲ့တဲ့ ဓားသိုင်းအားလုံးကို သူသေချာ မှတ်တမ်းတင် ထားချင်ခဲ့တယ်လေ။ မေ့ပျောက်သွားမှာ ကို သူစိုးရိမ်နေခဲ့မိလို့ ပါ။

နောက်ပိုင်း ရက်တွေမှာ တော့ ပုဖန်းဟာလည်း သူ့သားကို ဓားသိုင်းတွေ ဆက်ပြီး သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ မဟာဓားတာအို အခြေခံအဆင့်ကိုလည်း သူဉာဏ်အလင်း ရလာခဲ့ပါပြီ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကြာမြင့်သွားတဲ့ အခါမှာ တော့ ပုဖန်းလည်း သူ့ရဲ့ ကျောင်းတော်ကို သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဓားတာအိုကို အောင်မြင်ထားပြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

မြစ်ကလေးထဲ မျောလို့ နေတဲ့ သစ်သားလှေကလေး အထက်မှာ တော့..

"နန်းတော်ရှင်... နန်းတော်ရှင် ပြခဲ့တဲ့ ဓားသိုင်းက ရတနာငါးပါး ဓားသိုင်းကလား... မိုးကောင်းကင် တာအိုကိုတောင် ကျော်လွန်သွားတဲ့ လောကသုံးပါးရဲ့ နံပါတ်တစ် ဓားတန်ခိုးရှင် တီထွင်ခဲ့တဲ့ ဓားသိုင်းကလေ.. ဟုတ်လားခင်ဗျ.. ဒီဓားသိုင်းရဲ့ အမှုန်အမွှား အစိတ်အပိုင်းလေး တစ်ခုကို ကျင့်ကြံခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ဇီဖူတန်ခိုးရှင် တစ်ဦးအတွက်တော့ ကြီးမားလွန်းလှတဲ့ မဟာကမ္မ ကံကောင်းခြင်းကြီး တစ်ခုပဲလေ"

နိုင်ငံဖန် ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ ရတနာငါးပါး ဓားသိုင်းရဲ့ အစွမ်းကို သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ပြီးပြီလေ။ ပြောရရင် ကောင်းကင် အင်မော်တယ်

တောင်မှ အပြည့်အဝ ဓားသိုင်းတစ်ကွက်ရဲ့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှုကို မြင်
အောင် ကြည့်နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန် ထုတ်သုံးလိုက်တဲ့ ဓား
သိုင်းကွက်ကို သူတို့ မြင်လိုက်ရင်တောင် နားလည်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်
သေးဘူးလေ။

နင်ကိုယ်တိုင်က ပုဖန်းနဲ့ အချိန်အကြာကြီး တိုက်ခိုက် လေ့ကျင့်ခဲ့
တာ ဖြစ်လို့ ဒီဓားသိုင်းကွက်တွေဟာ ဘယ်လောက်တောင် လေးနက်
ဆန်းကြယ်သလဲ ဆိုတာကို ပုဖန်း သိသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း
တခြားသူတွေထက်ကို သူပိုပြီး နားလည် သဘောပေါက် နိုင်ခဲ့တာပါ။

"ငါလည်း ဉာဏ်အလင်း ရ လာပြီပဲ.."

နင်ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

တကယ် ဆိုရင်တော့ ပုဖန်းနဲ့ တစ်နာရီလောက် လေ့ကျင့်
တိုက်ခိုက်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ပဲ နင်က ပုဖန်းရဲ့ ဓားသိုင်းကွက် အားလုံးကို
နားလည်သွားခဲ့ပြီး ချေဖျက် လိုက်နိုင်စွမ်း ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ တစ်ရက်နဲ့ တစ်
ည တိတိ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းတော့ နောက်ရလာ
တဲ့ ဉာဏ်အလင်းတွေကို စမ်းသပ် ကြည့်နေခဲ့တာ ဖြစ်လို့ ပါ။

"ဒီနေရာနဲ့ ကီလိုမီတာ သုံးထောင် ကွာဝေးတဲ့ နေရာမှာ အဆင့်မြင့်
ဓားရှည် သိုင်းပညာကို တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ ဇီဖူတန်ခိုးရှင် တစ်ဦးရှိနေ
တယ်။ လာ.. သွားရအောင်..."

ကီလိုမီတာ သုံးထောင် အကွာမှာ ထူးခြားတဲ့ ဓားသိုင်းကို လေ့ကျင့်
လို့ နေတဲ့ ဇီဖူတန်ခိုးရှင်ကို နင်လှမ်းမြင်ခဲ့ပါတယ်။

အဝေးက တောင်ထိပ်တစ်ခု... မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေး တစ်ဦးဟာ ဓားပျံကို အဝေးကနေ ထိန်းချုပ်လို့ နေပါတယ်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပဲ ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေး တစ်ဦးနဲ့ ကတုံး အဘိုးအို တစ်ဦးတို့ သူမအရှေ့မှာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီလေ။

"အဲ..."

ကောင်မလေး တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပေမဲ့လည်း .. ချက်ချင်းကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်။

"ဆရာကြီးတို့ ကို ဂါရဝ ပြုပါတယ်ရှင်..."

"မင်းရဲ့ ဓားပျံနဲ့ ငါ့ကို အင်အား အပြည့်သုံးပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်စမ်း..."

"

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေး ပြောလာခဲ့တာပါ။

"အဲ..."

ကောင်မလေး တုန်လှုပ် သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီ ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အရမ်းကို ထူးဆန်း နေခဲ့တယ်လေ။ သူမ မငြင်းဆိုရဲခဲ့ပါဘူး။ စတင်ပြီး တော့ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီလေ။

အချိန်တွေ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် စီးဆင်းလို့ သွားခဲ့ပါပြီ။

အက်ကြောင်းမဲ့ ဂိတ်က နတ်ဘုရား ဘုရင်ဟာလည်း နင်ကို ဆက်ပြီးတော့ စောင့်ကြည့် နေခဲ့ပါတယ်။ လဝက်လောက် အကြာမှာ

တော့ သူလည်း စိတ်မရှည် နိုင်တော့ဘူးလေ။ သူ့အတွက် ဂျီနင်က တကယ့် အန္တရာယ်ကောင် မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူက ပြဿနာကောင် တစ်ကောင် အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ လောကသုံးပါးရဲ့ တကယ့် အန္တရာယ် ကောင်ကြီးတွေကတော့ နွီဝါး မဟာမိတ်အဖွဲ့ရဲ့ အစစ်အမှန် နတ်ဘုရားတွေနဲ့ တာအိုဖခင်ကြီးတွေပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ တွေရဲ့ လျှို့ဝှက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ လက်နက်တွေလေ။

"ဂျီနင်က ဓားသိုင်းကို လေ့ကျင့်ဖို့ အတွက်နဲ့ အရမ်းကို အားနည်းတဲ့ တန်ခိုးရှင်လေးတွေကို လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ်တဲ့ လား... လာနောက်နေတာလား... ဉာဏ်အလင်း ရလာမယ် ဆိုရင်တောင်မှ ဘယ်လောက် မြင့်မားတဲ့ ဉာဏ်အလင်းကို ရလာနိုင်လို့ လဲ..."

နတ်ဘုရားဘုရင်လည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက် အားတော့ပါဘူး။

တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်.. တစ်လပြီး တစ်လ... တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်...

နင်လည်း လောကသုံးပါးတစ်ခွင် လှည့်လည် နေခဲ့ပါတယ်။ အဆင့် နိမ့်တဲ့ ဇီဖူတန်ခိုးရှင်လေးတွေနဲ့ ဝမ်ရှင်းသူတော်စင်လေးတွေဟာ အားနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေရာဒေသ ကွာခြားသလို တိုက်ခိုက်မှု ဟန်ပန်မှာ လည်း ကွာခြားကြတယ်လေ။ ထရီလီယံ အရေအတွက်ရှိတဲ့ ကမ္ဘာတွေ ရှိနေတာကြောင့်လည်း တိုက်ခိုက်မှု ဟန်ပန် ပြောင်းလဲလာတာ သိသာပါတယ်။ ပြောရရင်... နင်တောင်မှ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားစေလောက်တဲ့ ဓားသိုင်း ဟန်ပန်တွေတောင် ရှိနေခဲ့တယ်လေ။

နင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိုင်းပညာ ဟန်ပန် ပေါင်းစုံကို အသုံးပြုတဲ့ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ လူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်လေ။ သူ့ရဲ့ အင်မော်တယ်စွမ်းအင်၊ နှလုံးသားအင်အား၊ ဓားအင်အားနဲ့ .. တခြား အသုံးပြုနိုင်သမျှ ဘာအရာကိုမှ အသုံးမပြုခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ဟိုတျန်အဆင့် အင်အားကို အ

သုံးပြုပြီးတော့ ဇီဖူ တန်ခိုးရှင်ကို ရင်ဆိုင်သလို ဝမ်းရှင်းသူတော်စင်ကို ရင်ဆိုင်တာမှာ လည်း ဇင်ကျန်အဆင့်ကို အသုံးပြုခဲ့တယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ နင်ဟာလည်း ရတနာငါးပါး မားသိုင်းရဲ့ ဉာဏ်အလင်းတွေကို ပိုပြီး ရရှိလာခဲ့ပါပြီ။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပွားများ စွာ ဟာလည်း ရရှိခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံတွေက ဉာဏ်အလင်းတွေကို ရှာဖွေထုတ်ယူ နေခဲ့ပြီလေ။

ကိုးနစ် အကြာမှာ တော့...

နင်ဟာ သာယာလှပတဲ့ ကမ္ဘာငယ်လေး တစ်ခုထဲမှာ ပါ။ ဒီကမ္ဘာငယ်လေးက အရမ်းကို သီးခြား ဆန်လွန်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း လောကသုံးပါးရဲ့ အင်မော်တယ်တွေ ဖင်းဂျေတွေဟာ ဒီနေရာကို မကြာခဏ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်လေ။ နင်ကိုယ်တိုင် အပါအဝင်ပေါ့.. ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီကမ္ဘာလေးဟာ တော်တော်ကို လူဦးရေ ထူထပ် များ ပြားပါတယ်။ နင်ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ကမ္ဘာမြေလောက်ကို လူဦးရေ ရှိနေခဲ့တာပါ။ ဒီက တန်ခိုးရှင်တွေကိုတော့ မော်တယ်အဆင့်၊ မြေကမ္ဘာအဆင့်၊ မိုးကောင်းကင် အဆင့်နဲ့ ဒဏ္ဍာရီ အဆင့်ဆိုပြီးတော့ ခွဲခြားထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆင့်တွေက ဟိုကျန်၊ ဇင်ကျန်၊ ဇီဖူ နဲ့ ဝမ်းရှင်းသူတော်စင် အဆင့်တွေနဲ့ အတူတူပါ။

ဒီကမ္ဘာက စွမ်းအင်ကျင့်ကြံမှု နည်းစနစ်တွေကတော့ အရမ်းကို အကြမ်းဖျင်း ဆန်လွန်းတယ်လေ။ ဒဏ္ဍာရီအဆင့်ကို ရောက်သူတိုင်းရဲ့ ဉာဏ်အလင်းဟာ တော်ဝင်ရှုက မူလတာအို တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးရဲ့ တာအိုဉာဏ် အလင်းနဲ့ အတူတူလောက်ကို ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ပြောရရင် တချို့ ဒဏ္ဍာရီ အဆင့်တွေဆိုရင် တာအိုလမ်းစဉ် တစ်ခုလုံးကိုတောင် အောင်မြင် ထားကြတာလေ။ ဒီလို ဉာဏ်အလင်း အလွန်ကို မြင့်မားကြ

တဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်း စွမ်းအင်ကျင့်ကြံမှု ကျင့်စဉ်တွေ မကောင်းပေ
မဲ့ ဝမ်းရှင်းသူတော်စင် အဆင့်အထိကို တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြတာပါ။

ဓားပန်းပဲဖိုတောင်.... ဒါကတော့ ဒီကမ္ဘာလေးရဲ့ မြင့်မြတ်သော နယ်
မြေလို့ ပြောလို့ ရပါတယ်။

ဓားပန်းပဲဖိုတောင်က သခင်ကြီးကို မြင့်မြတ်တဲ့ နာမည်ဖြစ်တဲ့ ဓား
သူတော်စင်လို့ သမုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒဏ္ဍာရီ အ
ဆင့်မှာ လေ။ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ ဒဏ္ဍာရီအဆင့် ပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦး ရှိနေပါ
တယ်။ အားလုံးက အစွမ်းအထက်ဆုံးဆိုပြီး အသိအမှတ် ပြုခဲ့တာက
တော့ ဓားသူတော်စင်ပါ။

"ဆရာ..."

တပည့်ဆယ့်သုံးဦးဟာ အပြင်မှာ လေးစားစွာနဲ့ မတ်တတ်ရပ်စောင့်
နေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ အရှေ့မှာ တော့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် သာမန် အ
ဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူတစ်ဦး ကြာပန်းသဏ္ဌာန် ထိုင်နေလို့
ပါ။ သူကတော့ ဓားသူတော်စင်... ဒီကမ္ဘာရဲ့ နံပါတ်တစ် တန်ခိုးရှင်...

တပည့် ဆယ့်သုံးဦးဟာ ဓားသူတော်စင် ကျောင်းတော်ရဲ့ ကောင်းက
င်ဘုံရဲ့ ဓားဆယ့်ငါးလက်ထဲက ဆယ့်သုံးဦးပါ။

"နံပါတ်ခြောက် .. မင်းအရင်စ.."

ဓားသူတော်စင် ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ.."

နံပါတ်ခြောက်ယောက်မြောက် တပည့်လေး တလေးတစား ဖြေလို
က်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ...

၎င်း

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးတစ်ဦး၊ ကတုံးအဘိုးအို တစ်ဦးတို့ သူတို့ နံဘေး ပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။ ဓားသူတော်စင်က သူတို့ အားလုံးနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်နေတာကြောင့်လည်း သူတို့ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတာကို ပထမဆုံး မြင်တွေ့လိုက်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူမျက်နှာပျက် သွားခဲ့ပြီလေ။

"ငါသတိမထားမိလိုက်ပဲ.. ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ တွေက ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့တာလဲ..."

ဓားသူတော်စင်ရဲ့ အကြည့်ကြောင့် တပည့် ဆယ့်သုံးဦးလည်း လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက် မိကြပါတယ်။ ဒီမှာ ပဲ လူငယ်လေးနဲ့ အဘိုးအိုကို သူတို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီလေ။ သူတို့ လည်း ကြောင်အ သွားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ တွေ ဆောက်တည်ရာ မရတော့ မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ဓားသူတော်စင်က ဒီကမ္ဘာရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်း နံပါတ်တစ် တန်ခိုးရှင်ပဲလေ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ရောင် ဖျောက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းမှာ အရမ်းကို အစွမ်းထက်တဲ့ လူတွေဟာလည်း မရှားလှပါဘူး။

နံပါတ်ခြောက် တပည့်လည်း ချက်ချင်း အော်ပြောလိုက် ပါတော့တယ်။

"ဒါက ဓားပန်းပဲဖိုတောင်ရဲ့ တားမြစ်နယ်မြေပဲ.. မင်းတို့ နှစ်ဦးက ဘယ်သူတွေလဲ.. နာမည်ကို အရင်ပြောကြ..."

ဝတ်စုံဖြူဝတ် လူငယ်လေးက ဓားသူတော်စင်ကိုပဲ ကြည့်လိုက်ပြီး တော့...

"မင်းက ဒီကမ္ဘာရဲ့ အစွမ်းအထက်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ငါကြားတယ်။

မင်းရဲ့ ဓားသိုင်းက အကောင်းဆုံးတဲ့ ... မင်းရဲ့ ဓားနဲ့ အကောင်းဆုံး
သော ဓားကွက်ကို ထုတ်ပြစမ်းပါဦး..."

"မင်းမကြား...."

တပည့်ဆယ့်သုံးဦးလုံး အရမ်းကို ဒေါသတွေ ထွက်လာခဲ့ကြပါပြီ။ ဒါ
ပေမဲ့ နိုင်းဖန်က သူတို့ အားလုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ စကားလေးတစ်
ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"အိပ်တော့..."

ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း

တပည့်ဆယ့်သုံးဦးလုံး အလဲလဲ အပြိုပြိုနဲ့ အိပ်မောကျ
သွားခဲ့ကြပါပြီ။

ဓားသူတော်စင်လည်း မြင်ကွင်းကြောင့် အလွန်ကို အံ့အားသင့် သွား
ခဲ့ပါတယ်။ တပည့် ဆယ့်သုံးဦးလုံးဟာ ကောင်းကင်ဘုံ အဆင့်မှာ ရောက်
ရှိနေကြပြီ ဖြစ်ပေမဲ့လည်း .. အခုလို ချက်ချင်း အိပ်ငွေ့ချခံ လိုက်ရတ
ယ်လား... ဒီလို အစွမ်းက ပေါ်သေးသေး မဟုတ်တာတော့ သေချာပါတ
ယ်။

"အင်း.... ဒါကသာ အဓိက ကမ္ဘာကြီးဆိုရင် ဒီလောက်အထိ မဆိုး
ဘူး..."

နင်လည်း ခေါင်းကို ခါယမ်း လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အော်ရာ အရှိန်အ
ဝါကို ထုတ်လွှင့်လိုက်ပြီလေ။ ဓားသူတော်စင်ဟာလည်း သူဟာ အပြော
ကျယ်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံက ပင်လယ်တစ်ခုထဲ မျောပါသွားတဲ့ ပုရွက်ဆိ
တ်လေး တစ်ကောင်ထက် မပိုတာကို ခံစားမိလိုက်ရပါတယ်။ ပြောရရင်
... ဒီလောက်အထိ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ အော်ရာ

အရှိန်အဝါအောက်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ နည်းနည်းလေးတောင်မှ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူးလေ။

တစ်ခဏ အကြာမှာ တော့ ..နင်လည်း သူ့ရဲ့ အော်ရာ အရှိန်အဝါတွေကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်း လိုက်ပါတော့တယ်။

သူသာ နည်းနည်းလောက် အစွမ်းမပြလိုက်ဘူးဆိုရင်... ဒီကမ္ဘာရဲ့ နံပါတ်တစ် ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဓားသူတော်စင်ဟာ အခြေအနေကို နားလည် သဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ တကယ်လို့သာ ဒါက အဓိက ကမ္ဘာ ဆိုရင်တော့ ဒီလူကလည်း သူ့ကို ဆရာကြီးလို့ ချက်ချင်းပဲ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လာမှာ သေချာပါတယ်။

"တိုက်ခိုက်တော့.."

နင်အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

"ဆရာကြီးခင်ဗျာ.. ဆရာကြီးက အရမ်းကို အစွမ်းထက် လွန်းပါတယ်။ ကျွန်တော် သစ်ကြည်ဟာ ကမ္ဘာတစ်ခွင်ကို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိတိ လေလွင့်သွားလာခဲ့ သူပါ။ ကျွန်တော်ကသာ နံပါတ်တစ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အဖြစ် ယုံကြည်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့.. ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံကို မော့ကြည့်နေတဲ့ ဖားပြုတ် တစ်ကောင်ထက် မပိုဘူးဆိုတာကို နားလည်သွားခဲ့ပါပြီ ခင်ဗျာ..."

ဓားသူတော်စင်လည်း နင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးတော့...

"ဒီနှစ်ပေါင်းများ စွာ အချိန်အတွင်းမှာ .. ကျွန်တော်ဟာ ဓားပန်းပဲဖို ဓားသိုင်း ကိုးဆယ့်ကိုးကွက်ကို တီထွင်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ... ကျေးဇူးပြုပြီး လေ့လာပေးပါခင်ဗျာ..."

သူတို့ နှစ်ဦးအကြား ကွာခြားချက် အရမ်းကို ကြီးမားလွန်းတာ သိ

ပေမဲ့လည်း ... ကမ္ဘာ့ရဲ့ နံပါတ်တစ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကြောင့် သူ့ရဲ့ ဓားသိုင်းကို သက်သေပြချင်ခဲ့ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ...

"ဘယ်လို.. ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ..."

"ဒါက..."

သူတကယ့်ကို ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

"သူက ငါ့ရဲ့ ဓားသိုင်းကို မြေကမ္ဘာအဆင့် အင်အားနဲ့ အမြန်နှုန်းသာ အသုံးပြုပြီးတော့ ခုခံကာကွယ်နိုင်ခဲ့တယ်လား..."

ဓားသူတော်စင်လည်း အရမ်းကို အံ့အားသင့် နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဓားသိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အမြဲကို ဂုဏ်ယူနေခဲ့မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု လူငယ်လေးနဲ့ ယှဉ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့.... ဒီလူငယ်လေးက သာမန် ဓားကွက်ကိုပဲ အသုံးပြုထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဓားသူတော်စင် ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား ဒီဓားသိုင်းကွက်တွေ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီဓားသိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အာရုံ ဝင်စားခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ခိုက်လို့ သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ... ဓားသိုင်းပေါင်း များစွာဟာ သူ့အတွေးထဲ ပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။ အားလုံးကလည်း ဓားပန်းပဲဖို ကိုးဆယ့်ကိုးကွက်ထက် ပိုပြီးတော့ အစွမ်းထက်ကြပါတယ်။

"ဓားသူတော်စင်က ကမ္ဘာ့ငယ်လေးကပေမဲ့လည်း .. သူက တော်တော်ကို အစွမ်းထက်သားပဲ... သာမန်တာအို တစ်ခုကိုတောင် သူနားလည် အောင်မြင်ထားခဲ့ပြီးပြီ.... ပြီးတော့ ဓားမဟာတာအိုရဲ့ အခြေခံ ဉာဏ်အလင်းကိုလည်း သူရရှိထားခဲ့ပြီးပြီပဲ.."

"ငါ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဝမ်ရှင်းသူတော်စင်တွေမှာ .. သူ့ရဲ့ ဓားသို

င်းက အကောင်းဆုံး ဓားသိုင်းလို့ ပြောလိုရတယ်"

နင်အရမ်းကို သတိထားခဲ့ပါတယ်။ ဝမ်ရှင်း သူတော်စင်တွေကို ရင်ဆိုင်ရာမှာ ဇင်ကျန်အဆင့် အင်အားကိုပဲ သူအသုံးပြုခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းကို အစွမ်းထက်တဲ့ ဝမ်ရှင်းသူတော်စင်တွေကိုပဲ သူရွေးချယ် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ။ အခုကတော့ မဟာတာအို ဉာဏ်အလင်းကို ရရှိထားခဲ့ပြီး ဖြစ်တဲ့ ဝမ်ရှင်းသူတော်စင်ကို ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရတာပဲလေ။

၎င်း ၎င်း

နင်ရဲ့ ဓားသိုင်းတွေဟာ စကြဝဠာ ကျင်းနက်ကြီး တစ်ခုအလား... ဓားသူတော်စင်ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှု အားလုံးကို ဝါးမျို ချေဖျက်ပစ်လို့ နေပါတယ်။ ဒီဓားချက်တွေ ဘယ်လောက်ပြင်းထန် ပြင်းထန် နှင့်အပေါ်မှာ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိခဲ့ပါဘူး။

"နောက်ဆုံးတော့လည်း ... ငါ့ရဲ့ ခုခံကာကွယ်မှု ဓားသိုင်းက စတင်ပြီး မွေးဖွားလာခဲ့ပြီပဲ..."

နင်အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုက်လံ တိုက်ခိုက် လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ဓားဉာဏ်အလင်းတွေ ပိုပြီး မြင့်မားနက်ရှိုင်း လာခဲ့ပြီလေ။ ပြောရရင် အနာဂတ်မှာ သူဆက်ပြီး လျှောက်လှမ်းရမယ့် လမ်းကိုတောင် ရေးတေးတေး အာရုံရလာခဲ့ပါပြီ။ ဓားသိုင်းရဲ့ အကြမ်းဖျင်းဟာလည်း သူ့နှလုံးသားထဲ စတင် ပေါ်လာခဲ့ပြီလေ။ ဒီဓားသိုင်းမှာ မတူညီတဲ့ ဓားသိုင်းကွက် ငါးကွက်ပါတယ် ဆိုတာကို နင်ခံစားမိနေခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဓားသိုင်းကွက် ငါးကွက်လုံးကို သူ မတီထွင်ရသေးပါဘူး။ ဒီနေ့မှာ တော့ ဓားသူတော်စင်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း... ဓားကွက်ငါးကွက်ထဲက တစ်ကွက်ဟာ စတင်ပြီးတော့ ပုံကြမ်းပေါ်ထွက်လာခဲ့

ပါပြီ။

Chapter 601 ပြီးပါပြီ။

ဆက်ပါဦးမည်။
